RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 225.650 van 29 november 2013
in de zaak A. 209.133/XIV-35.104

In zake : Frédéric VEKEMAN-MARCELIS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Luc Van Damme
kantoor houdend te 1200 Brussel
Herbert Hooverlaan 180
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 10 juni 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 30 april 2013, ontvangen op 2 mei 2013, van de directeur-generaal a.i. van de Federale Gerechtelijke Politie handelend in zijn hoedanigheid van hogere tuchtoverheid, waarbij verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege werd opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het verzoekschrift werd een eerste maal op 10 juni 2013 opgestuurd, doch de post weigerde de betrokken zending aangetekend op te sturen zodat het met een geregistreerde zending opgestuurd werd, dit om reden van het

gewicht van de verzending. Op 11 juni 2013 werd het verzoekschrift nogmaals, dit keer aangetekend, verstuurd.

De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lancksweerdt heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 november 2013.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Luc Van Damme, die verzoeker bijstaat, en adviseur Kirsten Peeters, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lancksweerdt heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is hoofdinspecteur van de politie. Hij is tewerkgesteld bij de federale gerechtelijke politie te Brussel.

Omdat verzoeker wordt verdacht van schending van het beroepsgeheim en vereniging van misdadigers met het oog op het plegen van een misdrijf wordt hij voor de onderzoeksrechter geleid, die hem op 8 juni 2007 evenwel in voorlopige vrijheid stelt onder voorwaarden.

Op 4 juli 2007 beslist de minister van Binnenlandse Zaken om verzoeker voorlopig te schorsen bij ordemaatregel voor een termijn van vier maanden. Deze voorlopige schorsing zal verschillende malen worden verlengd.

Met een brief van 20 september 2007 vraagt de hogere tuchtoverheid aan de procureur des Konings te Brussel om het gerechtelijk dossier te mogen raadplegen en er een afschrift van de verkrijgen. De vraag wordt gesteld om te beoordelen of verzoekers voorlopige schorsing bij ordemaatregel moet worden verlengd en om te bepalen of een tuchtprocedure aangewezen is.

Op 18 oktober 2007 deelt de procureur des Konings mee dat geen toegang kan worden gegeven tot het gehele gerechtelijk dossier. Enkel de beschikking tot voorwaardelijke invrijheidsstelling en een pro justitia met het verhoor van verzoeker kan worden ingezien.

Met brieven van 6 februari 2008, 8 april 2008, 13 oktober 2008 en 16 oktober 2008 vraagt de overheid waarbij verzoeker is tewerkgesteld aan de procureur des Konings om toegang te krijgen tot het gerechtelijk dossier en er een afschrift van te krijgen. Op 21 januari 2009 wordt dit nogmaals gevraagd. Tussen 11 juli 2009 en 28 december 2011 wordt nog verschillende malen gevraagd om toegang te krijgen tot het gerechtelijk dossier en er een afschrift van te verkrijgen, maar dit wordt niet toegestaan.

Met een brief van 4 januari 2012 maakt de procureur des Konings aan de directeur-generaal van de federale gerechtelijke politie het vonnis over van 29 november 2011 van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel. Dit vonnis is in kracht van gewijsde gegaan. Uit dat vonnis blijkt dat verzoeker wordt vrijgesproken wat betreft de tenlastelegging dat verzoeker deel zou hebben uitgemaakt van een vereniging van misdadigers. Wat betreft de andere tenlasteleggingen is de rechtbank van oordeel dat:

- verzoeker driemaal het beroepsgeheim heeft geschonden, met name op de volgende wijzen:

* door via e-mail, na opvraging van het rijksregister, aan de kennis B.Y.G. te bevestigen dat het adres van diens vader het juiste was;

* aan J. werd na een bevraging van de ANG bevestigd dat hij het voorwerp uitmaakte van een internationale signalering;

* aan J. werden informatie of nadere gegevens verstrekt betreffende L., ook betrokken in het dossier van sociale fraude. De bewering van verzoeker dat hij zich niet meer wist te herinneren wat hij met de informatie heeft gedaan, komt niet overtuigend over;
- het Rijksregister werd onrechtmatig geconsulteerd. De consultaties hadden geen betrekking op dossiers waarmee verzoeker belast was.

De rechtbank acht de bovenstaande tenlasteleggingen bewezen, maar beveelt voor een termijn van twee jaar de opschorting van de uitspraak van de veroordeling. De rechtbank hield daarbij rekening met de ouderdom van de feiten, het zichtbaar gebrek aan persoonlijk belang van de betrokkene, het feit dat hij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een voorlopige verwijdering uit zijn functies en een inhouding op zijn loon, wat als een echte sanctie geldt. Deze maatregelen zijn van aard om de betrokkene erg te treffen. Er moet ook rekening worden gehouden met de professionele kwaliteiten van de betrokkene die blijkbaar op prijs worden gesteld, en met het feit dat hij geen enkel antecedent heeft.

Op 13 februari 2012 stelt de hogere tuchtoverheid het inleidend tuchtverslag op. Volgende tuchtvergrijpen worden aan verzoeker ten laste gelegd:
- de strikte specifieke deontologische regelgeving werd niet nagekomen in het raam van contacten met een informant;
- er werden onwettige consultaties uitgevoerd in het rijksregister en de ANG, met de bijzondere verzwarende omstandigheid dat consultaties werden uitgevoerd ten aanzien van personen - inbegrepen zijn informant - betrokken in een lopend belangrijk gerechtelijk onderzoek voor feiten gekwalificeerd als sociale fraude;
- het beroepsgeheim werd driemaal geschonden met de bijzondere verzwarende omstandigheid dat tot tweemaal toe het geheim is geschonden ten voordele van zijn informant.

In de nota wordt meegedeeld dat er een tuchtdossier ten laste van verzoeker werd samengesteld en dat wordt overwogen aan verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

Op 16 maart 2012 maakt de raadsman van verzoeker een verweerschrift op. Er wordt stilgestaan bij de verjaring en de redelijke termijn, de gegrondheid van de voorgestelde tuchtsanctie, en de rechten van verdediging.

Op 19 maart 2012 wordt verzoeker gehoord.

Op 22 maart 2012 wordt aan de raadsman van verzoeker gevraagd een aantal data mee te delen waarop het verhoor van een bijkomende getuige zou kunnen doorgaan. De raadsman laat weten dat het verhoor kan doorgaan op 20 april 2012. De bijkomende getuige wordt op 20 april 2012 verhoord. Het verhoor wordt echter onderbroken opdat PV's zouden kunnen worden opgevraagd. Er is afgesproken dat de bedoelde PV's zullen meegedeeld worden en dat er daarna een nieuwe datum van verhoor zal worden vastgelegd. Met mails van 25 april 2012 en 23 mei 2012 vraagt een afgevaardigde van de tuchtoverheid P.V.'s op bij het openbaar ministerie. Op 4 juli 2012 worden de gevraagde P.V.'s overgemaakt. In juli en augustus vindt er correspondentie plaats tussen de raadsman van verzoeker en de tuchtoverheid, teneinde een datum te kunnen bepalen voor het verder zetten van het verhoor van de getuige. Die datum wordt vastgelegd op 3 oktober 2012. Op 3 oktober 2012 vindt dit verhoor effectief plaats en er wordt daarvan een proces-verbaal van verhoor gemaakt.

Met een nota van 3 oktober 2012 worden aan verzoeker een aantal bijkomende documenten bezorgd en verzoeker krijgt de mogelijkheid hieromtrent een aanvullend verweer in te dienen. Op 11 oktober 2012 maakt verzoekers raadsman een aanvullend verweer over. Er wordt stilgestaan bij de verjaring en de redelijke termijn, de gegrondheid van de voorgestelde tuchtsanctie, en de rechten van verdediging.

Op 24 oktober 2012 vraagt de hogere tuchtoverheid aan de procureur des Konings een advies in de zin van artikel 24 van de Tuchtwet Politie. De procureur des Konings laat op 29 oktober 2012 weten dat zij zich aansluit bij de beoordeling van de ten laste gelegde feiten en tuchtvergrijpen, enerzijds, en bij het voorstel van zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege, anderzijds.

Met een nota van 8 november 2012 wordt het voorstel van zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege betekend aan verzoeker.

Op 14 november 2012 dient de raadsman van verzoeker een verzoek tot heroverweging in bij de tuchtraad.

Op 8 februari 2013 geeft de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie haar advies. In de conclusie van dat advies wordt gesteld wat volgt:

> "De voorgestelde tuchtstraf van het ontslag van ambtswege is te zwaar voor de gepleegde feiten, zeker gelet op de omstandigheden waarin ze werden gepleegd en de persoonlijkheid van de dader en niet in het minst door de uitzonderlijk lange termijn tussen het begin van de vervolging en de uiteindelijke bestraffing. De terugzetting in weddeschaal is een meer gepaste straf".

De tuchtraad geeft haar definitief advies op 29 maart 2013. In fine van het advies staat de lezen dat de tuchtraad adviseert:

> "dat de ten laste gelegde feiten, zoals omschreven in punt 5.2 bewezen zijn en aan het personeelslid kunnen worden toegerekend;
>
> dat de feiten een tuchtinbreuk uitmaken in de zin van art. 3 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten;
>
> dat de door de hogere tuchtoverheid voorgestelde zware tuchtstraf van 'het ontslag van ambtswege' niet evenredig is tot de ernst van de feiten en de tuchtstraf van de schorsing gedurende een periode van drie maanden een beter aangepaste straf is".

Met een nota van 11 april 2013 beslist de hogere tuchtoverheid om af te wijken van het advies van de tuchtraad en stelt zij voor om de kwalificatie van de tuchtvergrijpen te behouden evenals het voorstel van tuchtstraf van het ontslag van ambtswege. Op het document staat dat verzoeker heeft kennis genomen en 1 exemplaar heeft ontvangen op 15 april 2013. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat er op 11 april 2013 een aangetekende verzending plaatsvond die op 12 april 2013 werd aangeboden maar niet in ontvangst genomen omdat de bestemmeling afwezig was. Op 15 april 2013 werd de zending effectief uitgereikt.

Op 25 april 2013 dient de raadsman van verzoeker een schriftelijk verweer in. Bij het verweerschrift zitten een aantal bijlagen, met name pro justitia's en contactverslagen.

Op 30 april 2013 wordt de thans bestreden beslissing genomen: aan verzoeker wordt de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege opgelegd.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

A. Ernst van de middelen

Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

4.1. Verzoeker voert als vierde middel aan:

> "D. VIERDE MIDDEL
> GENOMEN UIT DE :
> - Schending van het verbod tot overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht;
> - Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
> - Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel;
> - Schending van het recht van verdediging.
>
> DOORDAT:
> De hogere tuchtoverheid op 30 april 2013 beslist de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege op te leggen voor feiten die plaatsvonden in 2006 en 2007.
> TERWIJL :
> 1. Indien in principe de tuchtoverheid zich kan houden aan het gezag van gewijsde van een rechterlijke uitspraak nopens de toerekenbaarheid van de bewezen verklaarde feiten, dient zij wel nog rekening te houden met de feitelijke omstandigheden en de persoonlijkheid van de dader bij de bepaling van de strafmaat (RVS 18 januari 2010, nr. 199.582 CORRE).
>   De tuchtoverheid dient dus met de nodige zorgvuldigheid te zorgen dat alle feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. Zij kan zich niet beperken tot het vaststellen van het bestaan van de door de rechtbank bewezen verklaarde feiten.
> 2. a) In casu, werden drie tuchtvergrijpen ten laste gelegd die als volgt kunnen samengevat worden :
>   tuchtvergrijp 1 : het niet nakomen van de strikte specifieke

deontologische regelgeving in het raam van zijn contacten;
tuchtvergrijp 2 : uitvoeren van onwettige consultaties in het rijksregister en de ANG met de bijzondere verzwarende omstandigheid dat consultaties werden uitgevoerd tegenover personen betrokken in een gerechtelijk onderzoek;
tuchtvergrijp 3 : driemaal het beroepsgeheim schenden met de bijzondere verzwarende omstandigheid dat tot tweemaal toe het geheim is geschonden ten voordele van zijn informant.

b) Sinds het begin van de procedure had verzoeker aan de tuchtoverheid gevraagd om te bepalen welke strikte specifieke deontologische regelgeving inzake contacten met een informant van toepassing zou zijn alsook de regelgeving in verband met het bestaan van (bijzondere) verzwarende omstandigheden inzake consultaties in het Rijksregister en de ANG en het beroepsgeheim en deze aan het dossier toe te voegen.
Voor wat betreft de deontologische regels zal de hogere tuchtoverheid op 03 oktober 2012 per dienstnota zich beperken tot het overmaken van twee cursussen. Hieruit kan men echter niet bepalen welke strikte specifieke deontologische regelgeving niet nageleefd zou zijn in het raam van de contacten met een informant zodat de verdediging hieromtrent niet kan waargenomen worden.
Voor wat betreft de regelgeving in verband met het bestaan van verzwarende omstandigheden zal de hogere tuchtoverheid op 03 oktober 2012 gewoon stellen dat deze vraag niet beantwoord kan worden (…).
Niettemin zal de hogere tuchtoverheid het bestaan van bijzondere verzwarende omstandigheden weerhouden om de zware tuchtstraf op te leggen ondanks :
- het feit dat zij de vraag naar de regelgeving niet kon beantwoorden;
- het advies van de inspecteur-generaal a.i. die de aandacht zal vestigen op het feit dat in het tuchtrecht geen bijzondere verzwarende omstandigheden gedefinieerd worden zodat de omschrijving van de tuchtinbreuk door de hogere tuchtoverheid best ontdaan wordt van de term "bijzondere verzwarende omstandigheid".

Door de bijzondere verzwarende omstandigheden te behouden om haar beslissing te staven faalt, in de gegeven omstandigheden, de hogere tuchtoverheid in het nakomen van haar zorgvuldigheidsplicht.

3. Voor de tuchtraad, en waarvan door de tuchtraad akte genomen werd, had de hogere tuchtoverheid laten weten dat zij niet zwaar tilde aan het eerste tuchtvergrijp nu de wijze van consultatie van de politionele gegevensbanken of van het optreden van verzoeker niet ten laste zou gelegd worden. Ondanks dit, zal in de eindbeslissing dd. 30 pril 2013 de hogere tuchtoverheid beslissen dat het als een ernstig tuchtvergrijp kan worden beschouwd.
De hogere tuchtoverheid zal zo beslissen : "Overwegende dat de contacten met informanten onderworpen zijn aan strikte en deontologische regels, gekend ... maar niet systematisch nageleefd zoals blijkt uit het verhoor van betrokkene, dat het niet naleven van zijn beroepsplichten als een ernstig tuchtvergrijp kan worden beschouwd"
De hogere tuchtoverheid liet ook weten dat zij enkel rekening wenste te houden met de inhoud van het vonnis uitgesproken door de Correctionele Rechtbank en de daarin weerhouden feiten.
Enkel de feitelijke vaststelling gedaan in het vonnis van Correctionele

Rechtbank zouden in aanmerking komen, aldus de hogere tuchtoverheid. Deze feiten zijn :

a. door via e-mail, na opvraging van het Rijksregister, aan zijn kennis B. te bevestigen dat het adres van diens vader het juiste was (men moet ervan uitgaan dat de officiële bevestiging van een officieuze informatie in wezen een inbreuk vormt op het beroepsgeheim);
b. door aan de gevraagde J. (nota : zijn informant) te bevestigen, na bevraging van de ANG dat hij het voorwerp uitmaakte van een internationale signalering (impliciet toegegeven door HINP Frédéric VEKEMAN-MARCELIS tijdens zijn verhoor door het Comité P van 07/06/2007);
c. door aan de genaamde J. informatie of nadere gegevens te verstrekken betreffende de genaamde L. ook betrokken in het dossier van sociale fraude wat niet betwist werd tijdens zijn verhoor terwijl de bewering van verzoeker zich niet meer te herinneren wat hij met de informatie heeft gedaan niet overtuigend overkomt;
d. geen rechtvaardiging voor de uitgevoerde consultaties van het Rijksregister nu er geen verband zou zijn met onderzoeken waarmee betrokkene belast zou zijn.

Voor de tuchtraad liet de afgevaardigde van de hogere tuchtoverheid echter weten dat hij evenmin zwaar tilde aan het eerste feit dat betrekking had op het opzoeken van het adres van een verwant voor een kennis in nood die hem had laten weten dat haar vader voortvluchtig zou zijn en naar het buitenland vertrokken was.

Dit is te begrijpen nu verzoeker, als lid van de FAST, er belang bij heeft om informatie te vergaren in verband met mogelijke voortvluchtigen.

In die omstandigheden blijven enkel over als feiten die in aanmerking kunnen komen voor een zware tuchtstraf :

1. de bevestiging na bevraging van de ANG aan de genaamde J. dat hij het voorwerp uitmaakte van een internationale signalering wat impliciet zou toegegeven zijn;
2. het verstrekken van informatie aan dezelfde genaamde J. betreffende de genaamde L.;
3. geen rechtvaardiging voor deze consultaties.

De hogere tuchtoverheid zal zich in haar voorstel dd. 11 april 2013 en haar beslissing dd. 30 april 2013 zelfs beperken tot 2 feiten, die ze als bijzonder zware schendingen van het beroepsgeheim zal betitelen, zijnde de feiten weerhouden door de Correctionele Rechtbank en waarvan de rechtbank vaststelt enerzijds dat verzoeker impliciet heeft toegegeven dat hij zijn informant had ingelicht dat hij internationaal geseind was en anderzijds dat verzoeker niet overtuigend en in tegenspraak met zijn informant was wanneer hij stelt zich niet te herinneren wat hij met de informatie, die hij had geraadpleegd in de ANG over de genaamde L., gedaan heeft.

Door de hogere tuchtoverheid werd echter geen gebruik gemaakt van de inhoud van het gerechtelijke dossier, dat trouwens niet toegevoegd werd aan het tuchtdossier, zodat de hogere tuchtoverheid geen kennis heeft van de feitelijke omstandigheden gebonden aan de tuchtvergrijpen en aan het vonnis.

Nochtans diende de hogere tuchtoverheid met de nodige zorgvuldigheid te zorgen opdat alle feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden.

In casu heeft verzoeker voor de tuchtraad bepaalde stukken neergelegd om aan te tonen dat de impliciete vaststellingen van de Correctionele Rechtbank sterk genuanceerd moeten worden en dat indien hij geen beroep had aangetekend tegen de correctionele beslissing het gewoon was om reden dat hij de boodschap had gekregen dat met een opschorting van de uitspraak het verdere verloop van zijn

loopbaan niet in het gedrang zou komen nu er geen veroordeling uitgesproken werd.

De hogere tuchtoverheid heeft niet enkel het strafdossier niet toegevoegd (terwijl zij het wel nuttig vond de verhoren van de getuige HCP.P.B. op te vragen) maar heeft ook absoluut geen rekening gehouden met de bijkomende stukken neergelegd door verzoeker voor de tuchtraad en nogmaals gevoegd bij het verweerschrift dd. 25 april 2013 zodat zij faalt in haar zorgvuldigheidsplicht.

Deze stukken (waarmee de tuchtraad wel rekening heeft gehouden) zijn nochtans niet onbelangrijk.

Het betreft volgende stukken :

* Een proces-verbaal van verhoor van de genaamde J.;
* Een reeks contactverslagen (BTS-6 verslagen) omtrent contacten met de genaamde J.;
* Het proces-verbaal van verhoor van een collega B. betrokken bij de feiten;
* De rechtspraak uit de gegevensbank van de tuchtraad inzake tucht in verband met het onwettige raadplegen van databanken en Rijksregister en met het beroepsgeheim.

4. Uit betrokken stukken neergelegd door verzoeker voor de tuchtraad blijkt onder andere dat :

   a. de genaamde J. zal onder andere verklaren :

   - "Ik ben zijn informant. Ik heb niets over hem te vertellen, het is altijd iemand die mij op het goede pad heeft geleid.";
   - "Daarentegen heeft Fred mij altijd aangeraden om mij aan te geven.";
   - Op de vraag "hebt u aan Frédéric V.M. gevraagd om voor u de politiecomputer te raadplegen?" zal hij antwoorden : "neen, ik ben het die hem contacteerde".
   - "Wanneer ik hem bel, geef ik hem informatie en hij zei mij dat hij nota nam van al hetgeen ik hem vertel. Ik heb hem alle informatie die ik had over de salariale fiches gegeven die betrekking hadden op het dossier LUGENTZ. Voor wat het feit betreft dat hij mijn naam door de politiecomputer heeft gedraaid, dit zegt mij niets."
   - Op de vraag "Is het Frédéric V.M. die u heeft ingelicht m.b.t. het Europees aanhoudingsmandaat?" zal hij antwoorden : "Mijn broer is voor de Raadkamer verschenen en heeft de rechter aan de advocaten horen zeggen dat ik Europees geseind ging worden.".

   (zie P.V. van verhoor 16 april 2007 van de genaamde J. gevoegd bij het tuchtdossier van de tuchtraad)

   b. De genaamde B. onder andere zal verklaren :

   - "Ik heb meerdere malen V. aan J. horen zeggen aan de telefoon dat hij niets voor hem kon doen en dat hij zich bij de OR moest begeven om te worden verhoord."
   - "...V. heeft hem geantwoord dat indien hij zich niets te verwijten had, hij zich moest aanmelden bij de OR of dat hij ten kantore mocht komen en wij hem zouden vergezellen bij de OR."

     (zie P.V. van verhoor dd. 16 januari 2008 van de genaamde B. gevoegd bij het tuchtdossier van de tuchtraad).

   c. Verzoeker zal aan zijn hiërarchie verslag uitbrengen na gesprekken met zijn informant J.

      (1) "Zij vertelt ons dat haar broer, die steeds gevangen gehouden is in het kader van het dossier OR DE HAENE, de boodschap heeft laten overmaken dat de bron internationaal geseind zou zijn. De broer van de bron zou deze informatie van zijn advocaat verkregen hebben. De bron vraagt ons deze informatie na te gaan. Wij hebben hem geantwoord dat dit soort inlichtingen niet mocht worden gecommuniceerd. Daarentegen hebben wij de bron aangeraden zo snel mogelijk naar België terug te

keren, teneinde een einde te stellen aan deze situatie en dat de duur van zijn gevangenneming aanzienlijk langer zou zijn indien hij in het buitenland werd aangehouden."

- Opzoeking : na het telefonisch gesprek met de bron, hebben wij zijn zeggen geverifieerd. Het blijkt uit deze verificatie dat de bron effectief Schengen geseind staat voor aanhouding met het oog op uitlevering..."
  (zie BTS-6 contactverslag dd. 09 maart 2007 opgesteld door verzoeker en gericht aan zijn hiërarchische overste gevoegd bij het tuchtdossier van de tuchtraad)
  (2) "Volgens zijn zeggen zou hij naar Marokko vertrokken zijn en hij vraagt ons na te gaan of hij nog steeds niet het voorwerp uitmaakt van een internationale seining. De reden van zijn vraag is zich niet te onttrekken aan het gerecht maar wel zonder problemen naar België terug te komen teneinde zich bij OR LUGENTZ te begeven..."
  "Verhalen geantwoord te hebben aan de bron dat we op zijn verzoek niet konden ingaan. Dat het inderdaad beter is om naar België terug te keren teneinde eens en voor altijd zijn problemen met het gerecht op te lossen."
  "Betrokkene maakt nog steeds geen voorwerp uit van een internationale seining daarentegen meldt de ANG dat bij interceptie contact moet worden opgenomen met de collega's van de Zone West."
  (zie BTS6 dd. 14/02/2007 gevoegd bij het tuchtdossier van de tuchtraad)
  (3) "Verhalen niet te zijn ingegaan op zijn vraag en we hebben hem uitgelegd dat dit soort aanvragen onder het beroepsgeheim vielen."
  (zie BTS6 dd. 25.01.2007 gevoegd bij het tuchtdossier van de tuchtraad)
  (4) "Hij meldt ons dat hij meer dan waarschijnlijk in het kader van dit dossier het voorwerp zal uitmaken van een internationaal aanhoudings-mandaat."
  "Opzoekingen : de broer Ali is effectief onder aanhoudingsmandaat geplaatst door OR FRAINE in een kader van een witwasdossier."
  "Daarentegen maakt de bron geen voorwerp uit van een internationaal aanhoudingsmandaat of een Schengen-seining."
  (zie BTS6 dd. 04.12.2006 gevoegd bij het tuchtdossier van de tuchtraad)

Het blijkt dus dat de hogere tuchtoverheid geen rekening gehouden heeft met de feitelijke gegevens zoals deze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan nu uit de BTS-6 contactverslagen die verzoeker aan zijn hiërarchische overste overmaakte en de P.V.'s neergelegd voor de tuchtraad blijkt dat :

- de hiërarchie van verzoeker stipt op de hoogte werd gehouden van de contacten;
- GEEN vertrouwelijke informatie aan de genaamde J. doorgegeven werd.

Dat de Correctionele Rechtbank vaststelt dat verzoeker impliciet zou toegegeven hebben of dat hij niet overtuigend is wanneer hij verklaart zich niet meer te herinneren wat hij met de informatie gedaan heeft, ligt gewoon aan de feitelijke omstandigheden en de interpretatie ervan.

Verzoeker werd inderdaad geconfronteerd met een telefonische oproep vanuit het buitenland van zijn informant die via zijn broer vernomen had dat hij internationaal geseind was.

Uiteraard kan men stellen dat deze informatie impliciet bevestigd wordt wanneer verzoeker zijn informant de raad geeft de nodige maatregelen te treffen om zich aan te geven zelfs wanneer verzoeker duidelijk stelt dat hij zulke informatie niet mag vrijgeven.

Verder is het ook niet abnormaal dat wanneer de naam van een onbekende persoon valt, deze persoon, in het kader van het vergaren van informatie, gewoon wordt nagezien. Indien de consultatie negatief is, is het niet abnormaal dat er geen

verdere aandacht verleend wordt.

Verzoeker verwijst hier uitdrukkelijk naar de getuigenverklaring dd. 03 oktober 2012 van zijn hiërarchische overste HCP.P.B. die eveneens informantenbeheerder is en waaruit blijkt dat het raadplegen van de ANG een professionele reflex is zelfs zonder gelast te zijn met een dossier.

Opzoekingen verrichten in het kader van dossiers waar men niet belast is met het onderzoek, ongeacht de inbreuk, maakt integrerend deel uit van de onderzoekstaken van een informant-runner. Gelijktijdige raadpleging en verkrijgen van de informatie wijzen duidelijk op de verificatie van de informatie maar houden daarom niet in dat de geraadpleegde informatie in de gegevensbanken aan de informant formeel wordt doorgegeven.

Zo had trouwens de tuchtraad aangestipt dat de informantenbeheerder HCP. P.B. op 03 oktober 2012 verklaart dat hij regelmatig BTS-6 verslagen kreeg van verzoeker betreffende zijn contacten met een informant J. en dat hij niet het gevoel had dat deze contacten geheim en verdoken waren.

Belangrijk is ook dat de tuchtraad vaststelt dat de informantenbeheerder er aan toevoegt dat het raadplegen van de ANG een professionele reflex is in het kader van de informantenwerking en men daarover zelfs geen dossier moet hebben (met verwijzing naar stuk 177 van het tuchtdossier).

De tuchtraad stelt dan duidelijk dat de vaststelling van de correctionele rechter dat het nagaan van de betrouwbaarheid van een informant geen rechtvaardiging is voor het opvragen van personen die niet het voorwerp uitmaken van één van zijn onderzoeken dient genuanceerd te worden.

De hogere tuchtoverheid zal echter blijven volhouden, met de nodige vooringenomenheid, dat “de getuige HCP P.B. geen aanvullende pertinente en determinerende gegevens heeft meegedeeld tijdens zijn verhoren”.

Het blijkt zo dat de hogere tuchtoverheid door zich blindelings te beperken tot de vaststellingen van de Correctionele Rechtbank en geen rekening te houden met de werkelijke feitelijke omstandigheden het zorgvuldigheidsprincipe schendt.

Indien de tuchtoverheid de door de verzoeker neergelegde stukken had nagezien (stukken die tevens beschikbaar zijn middels een intern onderzoek of in het gerechtelijke dossier), had de hogere tuchtoverheid die, tijdens de procedure voor de tuchtraad, minder zwaar tilde aan het eerste tuchtvergrijp waarvoor zij tevens de specifieke deontologische regelgeving niet kon voorleggen alsook aan het eerste feit, inzake het bevestigen van een officieel adres, de vaststellingen van de Correctionele Rechtbank sterk kunnen relativeren.

Bijgevolg kon de hogere tuchtoverheid ook niet stellen in de redengeving "dat nooit kan worden aanvaard dat een politieorganisatie, belast met het opsporen van personen verdacht van criminele feiten, zou toelaten dat dergelijke personen geïnformeerd worden dat ze het voorwerp uitmaken van een internationale signalering".

Indien de hogere tuchtoverheid met de nodige zorgvuldigheid alle feitelijke en juridische aspecten deugdelijk had onderzocht zou zij niet tot dit onherroepbaar besluit gekomen zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden.

De beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

In casu heeft de hogere tuchtoverheid kennelijk geweigerd rekening te houden met de inhoud van de bijkomende stukken neergelegd voor de tuchtraad en meegedeeld bij het verweerschrift dd. 25 april 2013 dat niet even beantwoord zal worden wegens beweerde laattijdigheid.

Er wordt in de bestreden beslissing niet even verwezen naar betrokken stukken (P.V.'s van verhoor, BTS-6 verslagen, rechtspraak in tuchtzaken) die nochtans de

werkelijke weergave van de feitelijke omstandigheden inhouden.”.

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende:

“- schending van het verbod tot overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht;
- schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel;
- schending van het recht van verdediging.

De verzoekende partij stelt dat de hogere tuchtoverheid onvoldoende aanhaalt welke strikte specifieke deontologische regelgeving in het raam van de contacten met een informant niet zouden zijn nageleefd alsook de regelgeving in verband met het bestaan van verzwarende omstandigheden inzake consultaties in het Rijksregister en de ANG.

De verwerende partij wenst op te merken dat ze naast de twee cursussen ook een getuigschrift heeft toegevoegd waaruit blijkt dat verzoeker de opleiding `informantenwerking' voor de contactambtenaren heeft gevolgd. Deze cursus bestond uit: Wet Bijzondere opsporingsmethoden, deontologie, taken en verantwoordelijkheden, organisatie van het werken met informanten, mogelijke voordelen aan informanten, relatie met de magistratuur, multifactorieel model van integriteit (adm. doss., stuk 34). Zowel de inspecteur van de Algemene Inspectie van de federale politie en de lokale politie als de tuchtraad is van oordeel dat verzoeker, mede omwille van het feit dat hij hieromtrent een cursus had gevolgd, perfect op de hoogte was van de deontologische regelgeving met betrekking tot informanten. Met betrekking tot de verzwarende omstandigheden inzake de consultaties in de informatiedatabanken wenst de verwerende partij te verwijzen naar hetgeen de afgevaardigde van de hogere tuchtoverheid heeft uiteengezet op de hoorzitting van de tuchtraad (adm. doss., stuk 35): "De afgevaardigde van de tuchtoverheid stelt wat betreft de bezwarende omstandigheid dat ook al bestaan in het tuchtrecht geen verzwarende omstandigheden, de omstandigheden waarin een tuchtvergrijp wordt gepleegd meespelen als beoordelingscriterium voor de tuchtstraf en dat verzwarende omstandigheden in tuchtrecht in die zin dienen te worden begrepen.".

Het is inderdaad zo dat de afgevaardigde van de hogere tuchtoverheid heeft verklaard niet zwaar te tillen aan de eerste schending van het beroepsgeheim. Dit wil echter niet zeggen dat de hogere tuchtoverheid hier niet aan tilt, alleen in mindere mate ten opzichte van de andere schendingen van het beroepsgeheim. Met betrekking tot het raadplegen van de gegevensbanken stelt de afgevaardigde van de hogere tuchtoverheid niet dat de foutieve raadpleging niet belangrijk is, enkel de wijze waarop de foutieve raadpleging gebeurde is niet belangrijk voor de bepaling van het tuchtvergrijp.

Vervolgens stelt verzoekende partij dat de hogere tuchtoverheid geen rekening heeft gehouden van de inhoud van het gerechtelijk dossier (dat niet gevoegd werd aan het tuchtdossier) en dat ze in onvoldoende mate rekening heeft gehouden met de stukken die de verzoeker voor de tuchtraad heeft neergelegd. Deze stukken zouden aantonen dat de inpliciete vaststellingen van de Correctionele Rechtbank sterk genuanceerd moeten worden.

Verwerende partij wenst te benadrukken dat de hogere tuchtoverheid wel degelijk rekening heeft gehouden met de bijkomende stukken die verzoeker in de

procedure voor de tuchtraad heeft neergelegd. In eerste instantie wenst verwerende partij wel op te merken dat verzoeker deze stukken een eerste maal voor de tuchtraad voorlegt en niet gevoegd heeft bij het verweerschrift dat werd neergelegd na de betekening van het inleidend verslag. Bovendien heeft de hogere tuchtoverheid nooit een kopie ontvangen van het gerechtelijk dossier.

Vervolgens dient de hogere tuchtoverheid rekening te houden met het advies van de tuchtraad. De tuchtraad heeft, zoals wordt bevestigd door de verzoekende partij, rekening gehouden met de bijkomende elementen van verzoeker. Vermits de hogere tuchtoverheid besloten heeft af te wijken van het advies van de tuchtraad, diende ze de redenen hiervoor te vermelden. Om te kunnen antwoorden op het advies van de tuchtraad, kon de hogere tuchtoverheid niet anders dan rekening houden met het standpunt van verzoeker (…).

De verzoekende partij werpt in een volgend punt op dat de zienswijze van de Correctionele Rechtbank beïnvloed werd door de feitelijke omstandigheden en de interpretatie ervan en dat de vaststellingen op basis van het gerechtelijk dossier sterk gerelativeerd kunnen worden.

Verwerende partij wenst hieromtrent te benadrukken dat de hogere tuchtoverheid met betrekking tot het vaststaan en de toerekenbaarheid van de feiten gebonden is door de beslissing van de strafrechter. Hier kon door de tuchtoverheid dan ook niet van afgeweken worden. Met betrekking tot de verschillende interpretaties die konden gegeven worden, wenst verwerende partij te verwijzen naar de intentie om af te wijken van het advies van de tuchtraad, waar door de hogere tuchtoverheid in voldoende mate wordt aangehaald waarom het standpunt van verzoekende partij niet kan gevolgd worden.

Het vierde middel is dan ook niet ernstig.”.

Beoordeling

4.3.1. Verzoeker stelt terecht dat ook al kan de tuchtoverheid zich houden aan het gezag van gewijsde van een rechterlijke uitspraak nopens de toerekenbaarheid van de bewezen verklaarde feiten, dit niet wegneemt dat zij ook rekening moet houden met de feitelijke omstandigheden en de persoonlijkheid van de dader bij het bepalen van de strafmaat.

4.3.2. Aan verzoeker wordt vooreerst ten laste gelegd dat hij specifieke deontologische regelgeving inzake contacten met een informant niet heeft nageleefd. Uit niets blijkt dat aan verzoeker is meegedeeld om welke specifieke deontologische regels het dan wel gaat. Er is hem blijkbaar wel een getuigschrift voor het volgen van een cursus toegestuurd, alsook twee cursussen. Het lijkt op het eerste gezicht inderdaad dat de verwerende partij aan verzoeker geen opsomming heeft meegedeeld van de specifieke deontologische regels die geschonden werden geacht. Gelet op zijn functie en het feit dat verzoeker hieromtrent een cursus heeft

gevolgd, dient op het eerste gezicht te mogen worden aangenomen dat verzoeker voldoende wist of althans moest weten, onder welke specifieke deontologische regels de gedragingen vielen die hem werden aangewreven. Bovendien, zoals in het advies van de tuchtraad (p.16) terecht wordt gesteld zijn de bescherming van de persoonlijke levenssfeer en het beroepsgeheim geregeld in diverse wettelijke regelingen (die in het advies worden opgesomd) waaraan verzoeker onderworpen is. Verzoeker diende die wettelijke regels uiteraard te kennen.

Wat betreft de regelgeving in verband met het bestaan van verzwarende omstandigheden is het niet omdat deze regelgeving niets bepaalt in verband met de (bijzondere) verzwarende omstandigheden dat de tuchtoverheid, binnen het raam van haar discretionaire bevoegdheid, geen rekening zou kunnen houden met bijzondere verzwarende omstandigheden. Het feit dat de inspecteur-generaal a.i. er een andere mening op nahield doet daar niets aan af.

4.3.3. Het is op het eerste gezicht bevreemdend en getuigend van onzorgvuldigheid dat de hogere tuchtoverheid voor de tuchtraad verklaart dat niet zwaar getild wordt aan de eerste schending van het beroepsgeheim (p. 23 advies tuchtraad), om daar vervolgens bij het opleggen van de tuchtstraf toch rekening mee te houden. De verwerende partij stelt in haar nota evenwel dat zij er slechts “in mindere mate” aan tilt, hetgeen niet wil zeggen dat zij er “niet aan tilt”. De verwerende partij kan op dit punt worden bijgetreden: het is niet omdat men “niet zwaar” tilt aan een bepaald feit, dat het helemaal niet meer in aanmerking kan worden genomen bij het opleggen van een tuchtstraf.

Wat betreft de bijkomende stukken die verzoeker heeft neergelegd voor de tuchtraad stelt de verwerende partij dat zij wel degelijk rekening hield met deze stukken. Dit blijkt op het eerste gezicht echter niet uit de bestreden beslissing of uit het administratief dossier. Het betreft pro justitia’s en “BTS6”-verslagen. De verwerende partij ontkent niet dat verzoeker die stukken aan de tuchtraad heeft bezorgd. Het betreft stukken die later ook nog eens met het laattijdig bevonden verweerschrift van verzoeker aan de hogere tuchtoverheid werden bezorgd. In het advies van de tuchtraad wordt melding gemaakt van de “BTS6”-verslagen. De omstandigheid dat verzoeker deze stukken pas eerst voor de tuchtraad bijbracht, betekent op het eerste gezicht niet dat de verwerende partij

eraan voorbij kon gaan. Het is immers niet ondenkbaar dat een personeelslid dat tuchtrechtelijk wordt vervolgd, in het licht van de feiten en argumenten die tijdens de tuchtprocedure gaandeweg aan de orde komen, pas later het belang van bepaalde stukken inziet en ze vervolgens aan de overheid overmaakt. Als geen enkel nieuw argument mag worden aangevoerd of geen enkel bijkomend document mag worden neergelegd, verliest de procedurele stap van de tuchtraad zeer veel van zijn betekenis. Door niet in te gaan op de stukken die verzoeker neerlegde voor de tuchtraad heeft de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Aan de verwerende partij kan niet worden verweten dat zij geen afschrift van het gerechtelijk dossier voegde bij het tuchtdossier, vermits op het eerste gezicht niet blijkt dat zij een afschrift heeft gekregen van het gerechtelijk dossier. Anderzijds moet worden vastgesteld dat de tuchtoverheid reeds op 28 januari 2009 toegang kreeg tot het volledige gerechtelijk dossier, ook al was dat in het kader van de verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel. Verzoekers argument is niet alleen dat het gerechtelijk dossier niet werd toegevoegd aan het tuchtdossier, maar ook dat de tuchtoverheid geen gebruik maakte van de inhoud van het gerechtelijk dossier, zodat de tuchtoverheid geen kennis heeft van de feitelijke omstandigheden eigen aan de tuchtvergrijpen en het vonnis. Verzoeker verduidelijkt evenwel niet welke deze feitelijke omstandigheden uit het gerechtelijk dossier zijn die een bijkomend licht zouden kunnen werpen op het vonnis van de correctionele rechtbank, in het bijzonder wat betreft de feiten die tot dit vonnis aanleiding gaven.

4.3.4. Verzoeker citeert bepaalde onderdelen van de stukken die aan de tuchtraad werden bezorgd. Daaruit blijkt op het eerste gezicht dat het gaat om documenten die belangrijk lijken, die een bijkomend licht kunnen werpen op de feiten waarop het correctioneel vonnis is gesteund en die ook gedeeltelijk werden in aanmerking genomen voor het opleggen van een tuchtstraf. Zo blijkt, onder meer, volgens die stukken dat het niet uitgesloten is dat J. via een ander kanaal te weten kwam dat hij Europees geseind ging worden. Voortgaande op de stukken liet verzoeker aan J. ook weten dat hij geen informatie mocht communiceren over het internationaal geseind zijn en heeft hij laten weten aan J. dat zijn vraag om

informatie onder het beroepsgeheim viel. Het blijkt ook een algemene professionele reflex te zijn om gegevensbanken zoals ANG te raadplegen, zelfs al is men niet gelast met een dossier dat verband houdt met de raadpleging. In de stukken wordt geschetst hoe de correctionele rechtbank er misschien kon toe komen van oordeel te zijn dat verzoeker impliciet had toegegeven informatie te hebben doorgespeeld aan J., maar verzoeker weet op het eerste gezicht aannemelijk te maken dat het niet evident is dat hij die informatie (omtrent het internationaal geseind zijn van J.) effectief doorspeelde. Verzoeker maakt op het eerste gezicht aannemelijk dat het een professionele reflex is om bepaalde databanken te raadplegen. Een zorgvuldig handelende tuchtoverheid had zich scrupuleus en nauwgezet over de stukken moeten buigen die verzoeker had bijgebracht voor de tuchtraad. Zoals hoger reeds gesteld blijkt het op het eerste gezicht niet dat dit het geval is, noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing. Dit laatste is op zich belangrijk, omdat verzoeker ook de schending van de formele motiveringsplicht inroept. Geëist mag worden dat in de formele motivering aandacht wordt besteed aan documenten die verzoeker bijbrengt en die van belang kunnen zijn voor een bijkomend inzicht in bepaalde feitelijke gegevens.

Uit het voorgaande dient besloten dat door geen aandacht te besteden aan de stukken die verzoeker voor de tuchtraad heeft neergelegd de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Aangezien in de motivering van de bestreden beslissing evenmin aandacht wordt besteed aan deze stukken -er wordt zelfs geen melding van gemaakt- vertoont ook de formele motivering van de bestreden beslissing een duidelijk gebrek.

Het vierde middel is in de mate het werd besproken ernstig.

B. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Uiteenzetting

5.1. Verzoeker omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt:

"1. De aangevochten beslissing, die de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege oplegt, berokkent in casu ipso facto een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker.

Zoals vastgesteld door de tuchtraad, blijkt dat verzoeker een lange dienststaat heeft en dus ook al een leeftijd heeft bereikt waarbij een ontslag extra hard aankomt omdat een herscholing naar een ander beroep niet gemakkelijk zal zijn. Verzoeker wordt als een verdienstelijke politieambtenaar omschreven en hij heeft geen antecedenten,

terwijl hij een lange carrière heeft als operationeel politieambtenaar (ziek blz. 22 advies dd. 29 maart 2013 van de tuchtraad: stuk 4 en het deskundigenverslag dd. 08 februari 2013 van de inspecteur-generaal: stuk 5). Een ontslag van ambtswege komt in die omstandigheden als bijzonder onterend en onrechtvaardig over.

2. Deze zware tuchtstraf zou dan nog volgen op een periode van voorlopige schorsing van meer dan vijf jaar waarin verzoeker, gelet op zijn statuut van non-actief, de gelegenheid niet had om een ander beroep uit te oefenen en dus lijdzaam een beslissing omtrent zijn lot diende af te wachten.

De tuchtraad zal hieromtrent vaststellen dat : "ook al wordt de ordemaatregel genomen in het belang van de dienst toch mag niet volledig abstractie gemaakt worden van de negatieve gevolgen die verzoeker door deze maatregel heeft geleden gedurende een toch onbehoorlijk lange periode" (zie blz. 25 van het advies dd. 29 maart 2013 van de tuchtraad stuk 2).

Vanaf 20 maart 2013 is verzoeker principieel terug actief doch werd door de tuchtoverheid verplicht verlof te nemen.

3. Het ontslag van ambtswege berokkent in ieder geval een moreel ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen zal zijn indien een vernietiging jaren later zou uitgesproken worden ;

De onmiddellijke uitvoering van het ontslag van ambtswege waarbij een ambtenaar zijn functie verliest, berokkent zonder twijfel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel : verzoeker verliest niet enkel zijn eerbaarheid en zijn werk maar zal op zijn ouderdom, in huidige economische omstandigheden heel moeilijk een ander werk vinden die hem zou toelaten voor zijn familie te zorgen.

Verzoeker werd steeds aangeschreven als een verdienstelijke politieambtenaar (eerlijk en integer, die over de nodige zelfbeheersing en koelbloedigheid beschikt om goed te functioneren binnen zijn dienst, loyaal en voert correct de richtlijnen uit, enz.)

In die omstandigheden berokkent het ontslag een bijzonder moreel ernstig nadeel vooral dat dit ontslag als onredelijk en buiten proportie met de feiten overkomt zoals tevens vastgesteld door de tuchtraad en de inspecteur-generaal.

4. Er werd reeds beslist (arrest Van Laenen n°139.674 dd. 24 januari 2005 en arrest Barman) dat de tuchtstraf van ontslag van ambtswege, behalve uitzonderlijke omstandigheden, een moeilijk te herstellen, ernstig nadeel berokkent wegens het onterend karakter ervan voor diegene die het voorwerp ervan uitmaakt.

In casu worden er geen uitzonderlijke omstandigheden aangetoond vooral dat overheden zoals de tuchtraad en de inspecteur-generaal de mening zijn toegedaan dat de opgelegde straf onredelijk en buiten proportie is.".

5.2. In haar nota reageert de verwerende partij niet op verzoekers uiteenzetting.

Beoordeling

5.3. Een tuchtrechtelijk ontslag brengt, behoudens bijzondere omstandigheden, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee dat zo evident is dat het geen toelichting behoeft. In casu blijkt niet dat er bijzondere omstandigheden voorhanden zijn waaruit kan worden besloten dat verzoeker geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt. Integendeel zijn er in casu omstandigheden die het nadeel nog zwaarder maken: verzoekers leeftijd die meebrengt dat zijn kansen op de arbeidsmarkt minder gunstig zijn en het feit dat verzoeker reeds 5 jaar en 8 maanden voorlopig geschorst was.

De verwerende partij betwist bovendien in haar nota het nadeel niet.

Aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste schorsingsvoorwaarde is eveneens voldaan.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 30 april 2013, ontvangen op 2 mei 2013, van de directeur-generaal a.i. van de Federale Gerechtelijke Politie handelend in zijn hoedanigheid van hogere tuchtoverheid, waarbij Frédéric Vekeman-Marcelis de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege werd opgelegd.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig november tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen, kamervoorzitter,

bijgestaan door

Joris Casneuf, griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **André Beirlaen**